

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **L. O.**, zastoupeného advokátkou JUDr. Růženu Valdhansovou se sídlem Jaselská 17, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí** se sídlem Vršovická 65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2004, č. j. 560/1853/04, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 192/2004, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2005, č. j. 11 Ca 192/2004 – 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal včas kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2005, č. j. 11 Ca 192/2004 – 25, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 6. 2004, č. j. 560/1853/04 a bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení.

Z odůvodnění napadeného rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá, že žalobce se žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „správní orgán I. stupně“), oblastní inspektorát Brno, ze dne 2. 4. 2004, č. j. 7/OH/05222/04/Ra, kterým byla žalobci uložena pokuta za porušení ust. § 16 odst. 1 písm. g) a ust. § 16 odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon č. 185/2001 Sb.“). V žalobě žalobce namítal, že opravy silničních vozidel neprovozoval jako podnikatelskou činnost, ale konal je jen příležitostně. Za původce odpadu však lze označit pouze takovou osobu, při jejíž podnikatelské činnosti vznikají odpady. Není definován pojem soustavnosti a žalobce má zato, že podnikáním není jen příležitostná či nahodile vykonávaná

činnost. Žalobce namítl porušení jeho práva na spravedlivý proces, protože v dopise, ve kterém se vyjadřoval k zahájení správního řízení, navrhoval ústní jednání s provedením výslechu svědků. Jimi chtěl podepřít svá tvrzení o charakteru provozované činnosti. Správní orgán I. stupně navrhované důkazy neprovedl, ústní jednání nenařídil a ve svém rozhodnutí na návrh žalobce nereagoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze uvedl, že bylo chybou odvoláním napadeného rozhodnutí, že na návrh žádným způsobem nereagoval, ale byť by byl výslech svědků proveden, nemělo by to žádný vliv na výsledek správního řízení. Žalobce rovněž namítl, že byl nepřipustně vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí až po vydání prvostupňového rozhodnutí a dal rovněž soudu na zvážení upuštění od uložené pokuty.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce jakožto původce odpadů nevedl ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., evidenci odpadů a k nakládání s nebezpečnými odpady mu nebyl vydán souhlas příslušného orgánu státní správy. Žalobce podnikatelskou činnost jednoznačně provozuje, je držitelem živnostenského oprávnění k opravě silničních vozidel a tuto činnost skutečně vykonává. I když žalobce uvedenou činnost nevykonává jako hlavní pracovní náplň, jedná se nepochybně o činnost nikoli nahodilou, ale záměrně opakovanou a znak soustavnosti je naplněn. Rozhodné je pak to, že při činnosti žalobce vznikají nebezpečné odpady. Bylo otázkou správního uvážení, zda navrhované úkazy budou provedeny. V řízení bylo prokázáno, že žalobce se uvedených deliktů dopustil a provedení důkazů dalším výslechem svědků by bylo zcela nadbytečné. Nedostatek odůvodnění tohoto postupu odstranil žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce byl vyzván k vyjádření již v oznámení o zahájení správního řízení, na což reagoval.

K tomuto vyjádření podal žalobce repliku, v níž uvedl, že živnostenské oprávnění znamená pouze možnost, nikoliv povinnost vykonávat živnost. Žalobce se nemohl vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí, pokud byl k vyjádření vyzván na počátku správního řízení. Jestliže se správní orgán rozhodl navrhované důkazy neprovádět, měl o tom žalobce uvědomit, neboť až v této fázi se mohl vyjádřit ke všem podkladům rozhodnutí.

Městský soud v Praze zjistil ze správního spisu, že žalobci byl vydán dne 14. 8. 2000 živnostenský list s předmětem podnikání – opravy silničních vozidel. Soud dále ze správního spisu zjistil, že je v něm založen protokol ze dne 18. 11. 2003, jehož předmětem je zápis ze šetření dne 15. 10. 2003 a 11. 11. 2003. Z protokolu vyplývá, že při místním šetření bylo zjištěno uložení drobných obalů od ropných látek, části demontovaných skladů a akubaterie. Při další kontrole byl zjištěn stejný stav a navíc se zde nacházel odtahový vůz s havarovaným vozidlem. Bylo zjištěno, že žalobce má pronajat sklad, kde jsou prováděny drobné opravy vozidel. Žalobce předložil živnostenský list na své jméno a protokol o zprostředkování likvidace použitých akubaterií. Žalobce nevlastní souhlas s nakládáním s nebezpečným odpadem, nevede evidenci odpadů a neprovádí ohlašování. Nebezpečné odpady jsou skladovány bez zabezpečení a bez označení identifikačních listů. Proto bylo zjištěno porušení zákona o odpadech. Žalobce uvedl, že předmětné akubaterie ani obaly od ropných látek nejsou v jeho vlastnictví a byly zde ponechány neznámou osobou.

Dne 27. 2. 2004 zahájil správní orgán I. stupně správní řízení o uložení pokuty a stanovení opatření a lhůt pro sjednání nápravy. V oznámení bylo konstatováno, že v den kontroly se před skladem žalobce nacházely drobné obaly od ropných látek a části demontovaných autodílů a akubaterie. Bylo zjištěno porušení § 16 odst. 1 písm. f) a g) zákona č. 185/2001 Sb.

K zahájení správního řízení podal žalobce dne 18. 3. 2004 vyjádření, ve kterém uvedl, že jeho hlavní činností je výstavnictví, prostory má pronajaté ke skladování, objekt není oplocen, je tudíž volně přístupný a není proto v silách žalobce zabránit ukládání odpadů cizími odpady a žalobce neměl možnost odstranit odpad, který na místě zanechala neznámá osoba. V mezidobí si žalobce vyřídil povolení k nakládání s nebezpečnými odpady. Uložený odpad nebyl způsobem činností žalobce. Dne 25. 3. 2004 žalobce navrhl nařízení ústního jednání a provedení výslechů svědků, jejichž jména uvedl.

Dne 2. 4. 2004 vydal správní orgán I. stupně shora uvedené rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 20 000 Kč za porušení ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb. – nevedení průběžné evidence o odpadech, a ust. § 16 odst. 3 téhož zákona – absence souhlasu místně příslušného orgánu státní správy k nakládání s nebezpečnými odpady. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že žalobce má pronajat sklad, ve kterém jsou kromě jiného prováděny drobné opravy vozidel. Před tímto skladem se v den kontroly nacházely drobné obaly od látek, části demontovaných automobilů a akubaterie. Bylo zjištěno, že žalobce nevlastní souhlas k nakládání s nebezpečnými odpady a nevede evidenci odpadů. Bylo přihlédnuto k malému množství nebezpečných odpadů a k malému rozsahu podnikatelské činnosti žalobce. Rovněž bylo přihlédnuto k tomu, že žalobce v krátkém termínu vyřídil povolení k nakládání s odpady a zavedl jejich evidenci. Proto byla pokuta uložena při spodní hranici sazby.

V odvolání, které žalobce podal proti tomuto rozhodnutí, zdůraznil, že ho nelze považovat za původce odpadů, neboť jeho činnost nelze považovat za činnosti podnikatelskou, pro kterou je nezbytný požadavek soustavnosti. Rozhodnutí se rovněž nezabývalo otázkou, zda je žalobce původcem odpadů a žalobce neměl možnost se vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný shora uvedeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že neakceptoval tvrzení žalobce o tom, že nalezený odpad není v jeho vlastnictví, protože za to mu pokuta nebyla uložena. Poukázal na to, že žalobce je držitelem živnostenského oprávnění a o podnikatelskou činnost se jedná, byť by byla vykonávána pouze příležitostně. Žalobce je proto původcem odpadů. Žalovaný konstatoval, že bylo sice chybou, že správní orgán I. stupně nereagoval na návrh žalobce na provedení výslechu svědků, ale i kdyby byl tento výslech proveden, nemělo by to žádný vliv na výsledek správního řízení.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Žalobce namítal, že ho nelze považovat za původce odpadů, protože opravy vozidel neprovozoval jako podnikatelskou činnost, opravy prováděl jen příležitostně. Podle ust. § 4 písm. p) zákona č. 185/2001 Sb. je původce odpadů právnická osoba při jejíž činnosti vznikají odpady, nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, při jejíž podnikatelské činnosti vznikají odpady. Zákon tedy vyžaduje, aby odpady vznikaly při podnikatelské činnosti fyzické osoby. Ve věci není sporu o tom, že žalobci bylo vydáno živnostenské oprávnění pro opravy silničních vozidel. Žalobce nečinil sporným ani to, že opravy silničních vozidel provozoval. Podle ust. § 2 živnostenského zákona je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem. Pojem soustavnosti je třeba vykládat vždy se zřetelem k té které konkrétní povaze činnosti, jež je posuzována.

Žalobce neuvedl žádná konkrétní tvrzení o tom, kdy a za jakých podmínek měl opravy vozidel provádět, o jaké opravy se jednalo, jak často je prováděl a jaký počet vozidel v tom kterém období opravil. Pouze obecně argumentuje tím, že opravy prováděl pouze příležitostně. Proto i soud obecně konstatoval, že nepochybně bude kladen jiný požadavek na množství či frekvenci výkonů činnosti, které mají charakter opakujícího se plnění v situacích týkajících se denní potřeby a jiný na vysoce specializovanou činnost nikoli každodenní povahy. Otázka soustavnosti je vždy posuzována se zřetelem ke konkrétním okolnostem. Ve věci je zásadní, že žalobce má živnostenské oprávnění na kontrolovanou činnost a v řízení ani netvrdí, že by tuto činnost nevykonával. Proto Městský soud v Praze shledal tuto námitku nedůvodnou.

Není důvodná ani námitka, že se žalovaný obsahově shodnou námitkou uplatněnou v odvolání nezabýval. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje podrobnou úvahu žalovaného o tom, proč považuje žalobce za původce odpadů a sám žalobce posléze se závěry žalovaného vyjádřeními v napadeném rozhodnutí polemizuje.

Žalobce namítal, že v řízení nebyl proveden důkaz výsledkem svědků, ačkoli provedení těchto důkazů navrhoval a správní orgán I. stupně se k této otázce vůbec nevyjádřil. Rovněž tuto námitku neshledal soud důvodnou. Pokuta byla žalobci uložena za nevedení průběžné evidence všech produkovaných odpadů a za nakládání s nebezpečnými odpady bez souhlasu orgánů státní správy. V každém řízení je nezbytné, aby účastník, pokud navrhuje provedení důkazů, správnímu orgánu zcela konkrétně sdělil, k prokázání kterých tvrzení uvedené důkazy navrhuje. Jen tak lze totiž rozhodnout o tom, zda je nezbytné navržené důkazy provést a posoudit, zda jde o důkazy k tvrzením, která jsou pro tu kterou věc důležitá. Žalobce navrhl výpovědi svědků a obecně odkazoval na to, že mají být slyšeni k prokázání jeho tvrzení. Současně však žádná tvrzení neučinil. Pokud jde o žalobcova tvrzení k oznámení o zahájení správního řízení o tom, že jeho hlavní činností bylo výstavnictví, je tato skutečnost pro posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt zcela nerozhodná. Rovněž tvrzení, že se žalobce vrátil ze zahraničí a neměl možnost odstranit odpady, které na místě zanechala neznámá osoba, není ve věci rozhodné, protože žalobce byl postižen za nevedení evidence a absenci souhlasu orgánů státní správy. Je tedy zřejmé, že k žádnému zjištění skutkového stavu nebylo třeba provést žalobcem navrhované výsledky svědků. Správní orgán I. stupně pochybil, pokud se touto otázkou v odůvodnění svého rozhodnutí nezabýval. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že uvedené procesní pochybení nemělo v konečném důsledku za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je zřejmé, o které důkazy správní orgány závěr o zjištěném skutkovém stavu opřely a skutkový stav byl zjištěn v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí ve věci.

Městský soud v Praze neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že nebyl vyzván k seznámení se s podklady k rozhodnutí. Účelem ust. § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. je zajistit, aby účastník správního řízení měl možnost se před vydáním správního rozhodnutí seznámit s obsahem správního spisu, na podkladě jehož bude ve věci rozhodováno. V projednávané věci ze správního spisu vyplývá, že jak podklady z místních šetření, tak oznámení o zahájení správního spisu byly žalobci zpřístupněny (žalobce byl u zpracování zápisů z místních šetření přítomen o zahájení správního řízení mu bylo doručeno). Pokud žalobce nebyl před vydáním prvostupňového rozhodnutí znovu vyzván k seznámení se s podklady, neutrpěl tím žádnou újmu, neboť bylo rozhodováno na podkladě listin se kterými byl před tím seznámen.

V kasační stížnosti žalobce namítl nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a vady řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žalobce opakuje, že ho nelze považovat za původce odpadů, protože opravy vozidel neprovozoval jako podnikatelskou činnost, ale konal je jen příležitostně, čímž nebyla splněna podmínka soustavnosti, jak jej požaduje § 2 živnostenského zákona nebo § 2 obč. zák. Pokud Městský soud v Praze dovodil, že soustavnost je třeba vykládat vždy se zřetelem k té které konkrétní povaze činnosti jež je posuzována, pak se žalobce domnívá, že tato úvaha nemá oporu v zákoně a jde vysloveně nad rámec zákona. Žalobce se naopak domnívá, že známky soustavnosti musí být u všech činností stejné. Soustavností se rozumí aktivně konaná činnost. Opakování činnosti je jen jedním z možných znaků soustavnosti, ale samotné opakování činnosti neznamená soustavnou činnost. Naproti tomu činnost příležitostná nebo nahodilá je činnost pasivní, která není aktivně vyhledávána, je konána jen tehdy, když se naskytne příležitost, když je o ni konající požádán. Přesně takovou činnost měl žalobce na mysli a tato činnost má všechny znaky činnosti příležitostné.

Žalobce nesouhlasí s tvrzením Městského soudu v Praze, že ve věci je zásadní, že disponuje živnostenským oprávněním na kontrolovanou činnost a v řízení ani netvrdí, že by činnost nevykonával. Žalobce se domnívá, že došlo k nesprávnému výkladu právního předpisu, a to s poukazem na definici neoprávněného podnikání v obchodním zákoníku.

Městský soud v Praze uvedl, že žalobce v žalobě neuvedl žádná konkrétní tvrzení o tom, kdy a za jakých podmínek měl opravy vozidel provádět, o jaké opravy se jednalo, jak často opravy prováděl, či jaký počet vozidel v tom kterém období opravil.

Žalobce k tomu namítá, že podle ust. § 32 odst. 1 správního řádu je povinností správního orgánu, aby zjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Při tom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Pokud tedy soud uvádí, že tvrzení žalobce shledává příliš obecným, je chybou správního orgánu, že nevyzval žalobce jako účastníka správního řízení ke konkretizaci svých tvrzení, protože stejná tvrzení uplatnil žalobce již ve správním řízení. Naopak tvrzení správního orgánu o tom, že se jednalo o soustavnou činnost, nemá oporu ve spisu. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně porušil jeho právo na spravedlivý proces tím, že v řízení nebyl proveden důkaz výsledkem svědků, ačkoli to navrhoval a správní orgán I. stupně se k této otázce vůbec nevyjádřil. Městský soud v Praze uvedl, že žalobce navrhl výpovědi svědků samostatným podáním, obecně odkazoval na to, že mají být slyšeni k prokázání jeho tvrzení. Současně však žádná tvrzení žalobce neučinil.

Žalobce k tomu uvádí, že nenavrhl jen výslech svědků, ale navrhl nařízení ústního jednání s výsledkem svědků. U ústního jednání chtěl uplatnit své tvrzení mimo jiné i ohledně toho, že činnost, kterou vykonával, neměla charakter podnikání. Žalobce pak toto tvrzení uplatnil v odvolání. Ani odvolací orgán neprovedl původně navrhovaný výslech svědků, ačkoliv byl již s tvrzením žalobce seznámen. Charakter činnosti, o níž žalobce tvrdí, že ji vykonával pouze příležitostně, se podle jeho názoru prokazuje velice těžko jinak než výsledkem svědků.

Podle názoru žalobce měl Městský soud v Praze rozhodnutí zrušit podle § 76 s. ř. s. Žalobce se domnívá, že postup tohoto soudu je v rozporu se zásadami správního řízení

formulovanými v rozsudku Nejvyššího správního soudu, který byl uveřejněn pod č. 157/2004 Sb. NSS.

Žalobce trvá na tom, že měl být před vydáním prvostupňového rozhodnutí seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Tato možnost mu byla fakticky v prvostupňovém řízení odňata. Žalobce se domnívá, že postup soudu je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu, který byl uveřejněn pod č. 303/2004 Sb. NSS.

Žalobce navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), posoudil kasační stížnost takto:

Argumentaci žalobce v tom smyslu, že činnost příležitostná nebo nahodilá je činnost pasivní, která není aktivně vyhledávána a je konána jen tehdy, když se naskytne příležitost, když je o ni konající požádán, a že přesně takovou činnost měl žalobce na mysli, nelze považovat za rozlišení mezi činností soustavnou a příležitostnou. Předmětem podnikání, jak jej vymezuje žalobcův živnostenský list, jsou opravy silničních vozidel. Opravy silničních vozidel se realizují na základě smlouvy, která se uzavírá mezi žadatelem (tím, kdo potřebuje provést opravu silničního vozidla) a živnostníkem, tedy v tomto případě žalobcem, který opravu provede. Pro uzavření smlouvy není rozhodné, zda je o provedení opravy požádán žalobce jako živnostník, nebo zda žalobce jako živnostník sám aktivně vyhledává ty, kteří potřebují provést opravu silničního vozidla (např. inzeráty).

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s odůvodněním Městského soudu v Praze, pokud uvádí, že ve věci je zásadní, že žalobce disponuje živnostenským oprávněním na kontrolovanou činnost a v řízení ani netvrdí, že by činnost, v souvislosti se kterou byly nebezpečné odpady, nevykonával. Úvahu žalobce o tom, že přítomnost oprávnění k činnosti nemá vliv na to, zda činnost je nebo není podnikáním, je třeba označit za spekulaci. Naopak to, že žalobce je držitelem živnostenského oprávnění, nasvědčuje tomu, že neměl v úmyslu vykonávat pouze jednorázové či příležitostné opravy silničních vozidel, nýbrž že tuto činnost vykonával jako soustavnou ve smyslu § 2 živnostenského zákona.

Rovněž úvahu Městského soudu v Praze o tom, že žalobce ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí neuvedl žádná konkrétní tvrzení o tom, kdy a za jakých podmínek měl opravy vozidel provádět, o jaké opravy se jednalo, jak často opravy prováděl, či jaký počet vozidel v tom kterém období opravil, je třeba posoudit jako relevantní. Žalobce v odvolání, v němž mj. argumentoval tím, že opravy automobilů neprováděl jako podnikatelskou činnost, i když vlastní oprávnění k této činnosti, přesto neuvedl nic konkrétního o těchto opravách. Uvedl pouze obecně, že opravy automobilů neprováděl jako podnikatelskou činnost.

Jestliže správní orgán I. stupně neprovedl důkaz výsledkem svědků navržených žalobcem, neporušil právo na spravedlivý proces. V tomto směru lze odkázat na odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze, že v každém řízení je nezbytné, aby účastník, pokud navrhuje provedení důkazů, správnímu orgánu zcela konkrétně sdělil, k prokázání kterých tvrzení uvedené důkazy navrhuje. Jen tak lze totiž rozhodnout o tom, zda je nezbytné

navržené důkazy provést a posoudit, zda jde o důkazy k tvrzením, které jsou pro tu kterou věc důležité. Žalobce navrhl výpovědi svědků samostatným podáním a obecně odkazoval na to, že mají být slyšeni k prokázání jeho tvrzení; žádné tvrzení však neučinil.

Žalobce znovu namítl, že v rozporu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu nebyl před vydáním prvostupňového rozhodnutí znovu seznámen s podklady.

K tomu je třeba uvést, že před vydáním prvostupňového rozhodnutí správní spis obsahoval: živnostenský list žalobce s předmětem podnikání – obchodní živnost – koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej; živnostenský list žalobce s předmětem podnikání – opravy silničních vozidel; protokol o zprostředkování likvidace použitých aku; protokol ze dne 18. 11. 2003 o sepsání zápisu ze šetření ze dne 15. 10. 2003 a 11. 11. 2003, podepsaný žalobcem; obdobný protokol ze dne 4. 12. 2003, podepsaný žalobcem; rozhodnutí o zahájení správního řízení, které byla žalobci doručeno; vyjádření žalobce ze dne 18. 3. 2004 a ze dne 25. 3. 2004 k zahájení správního řízení.

Vzhledem k tomu, že správní spis obsahoval podklady, které byly žalobci známy, případně je sám dodal, neseznámení žalobce s nimi před vydání prvostupňového rozhodnutí je sice porušením správního řádu, které však nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vychází z ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému nevznikly náklady převyšující jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

